

aquesta declinació, però ja ho va orientar bé M-Lübke, en *Altportug. Namenstudien* 1, 69.

Recordem, en efecte, que el mateix nom apareix copiosament a Portugal, com a antic NP, i hi ha quedat en el de la ciutat de *Guimarães* etc.: veg. més sobre aquests NLL i NPP portuguesos en J. J. Nunes (*Homen. a Mz. Pi.* II, 601); des d'allà s'estenia cap a les terres lleoneses: on, partint del genitiu germànic WIGMERANS, trobem el patronímic «Iohan Gimaraz» en un doc. de Toro (Zamora) a. 1185; i, convertida la forma de nominatiu en NL feminitzat: *La Guimara*, i «enn' as Guimaras», en sengles docs. de Sahagun, aa. 1278 i 1239 (Staaff, *Étude sur le Dialecte Léonais*, 2.43, 62.5, 19.8).

Concretant-nos al domini català trobem el NP en la forma del nominatiu: «*Guimara*, presbiterus» en doc. de 975 (Abadal, *P. i Rbg.*, n.º 236). *Guimara* com a nom d'home en un doc. ross. relatiu al Voló (Coll. Moreau, a. 976), *Gimara* en un doc. barcelonès de 997 (Mas, *NHBna.* IV, 174); *Guimara* en els docs. de Vilamajor, de c. 950 i c. 1170 estudiats per Anscari Mundó.

D'altra banda, en cas complement, era WIGMERAN/MARAN, i en genitiu WIGMERANS. De l'un i l'altre venen les formes que trobem del nom del poble en estudi, en les mencions més antigues que hem citat: castrum WIGMERANS > *Guimerans* o *-anis*, en la 1a. i la 2a., *Guimerà* més tard. En formes semblants trobem el NP: «*S. Vimariani*» signa un doc. de Cuixà de l'a. 878 (*MarcaH.*, col. 804); i un homònim havia donat nom a un gual, sens dubte del riu Tet: «*Wado Ghimerane* in comitatu Rossilionensi», amb variants «*Guado* i *quado Gimeranes*», a. 878 (*Cat. Car.* II, 34.16, 38.13). «*Sig. Gimerani*», ja l'a. 968 en un doc. d'Alaó (Abadal, *P. i R.*, n.º 203); *Guimerà* NP en doc. de 1193 del *Cart.* de St. Cugat (III, p. 329).

En NLL menors, reapareix bastant cap a Migjorn, algun dels quals pot ser per aplicació directa del NP i en general més aviat proliferació del del poble segarenc: sengles Mas de *Guimerà*, a les denes de Morella la Vella i la del Riu; i en te. de Portell (xxvii, 162.20, 172.1, 179.12; xxviii, 65.13); *Tossa Guimerà* a Orpesa (xxviii, 177.11).

Ja és més versemblant que n'hi hagi aplicació directa, en els següents, on sembla figurar en plural, però en realitat deu venir del genitiu germànic (abreujant combinacions com *pagus* o *praedium* WIGMERANS). *Els Guimerans*, pda. de la Llècia de Morella (xxvii, 167.8); i qui sap si per conservació de la -i- de -NIS del genitiu, gràcies a la fonètica mossàrab: *Les Guimeranes*, pda. de Sorita (xxvii, 181.22). Hi havia també en la nomenclatura tradicional un carrer de *Guimerans* a Lleida (avui canviat en *La Tallada*: Lladonosa, *Ciutat de Lleida*, p. 97). I un antic carrer de l'Algüer es deia «de la *Guimerana*» (Gen. R. Catardi, *Vida Nova de Perp.*, n.º 6, 1956, p. 62).

Guimons, V. *Guimets*

GUINARD

Nom de persona documentat des d'antic: *P. Guinardo de Corbera*, a. 1317 (RLR xxxi, 66).

Son Guinard, partida del terme de Campos (Mallorca).

DERIV.

Font de la Guinardera i *les Guinarderes*, partides del terme de la Vilella Alta (Priorat).

La Guinardera, penyalur del terme de Montferri (Alt Cp. Tarr.) (xlvi, 35.19).

La Guinardera, partida del terme de Llobera de Solsonès (xlvi, 132.13).

Rasa de les Guinarderes, Pinós de Solsonès (xlvi, 96.48).

El Guinardó, barri de Barcelona situat al vessant E. de la muntanya Pelada. Rebé el nom d'un *mas Guinardó*, que es troba documentat des de l'Edat Mitjana.

Perot Rocaguinarda, nom d'un bandoler català famós, que atacà Vic l'any 1610.

ETIM. Semblen venir d'un NP germ. WINHARD, formació tan versemblant que no cal comprovar-la (DECat IV, 740b11-15); veg. allí sobre la relació amb el nom *guineu* de la guilla, però almenys en part resulten d'un encreuament de *guineu* amb el fr. *renard* (veg. allí nota 11). J. F. C.

Guinedo, V. *Ginast*

GUINEU

Roc de la Guineu, partida del terme de Cabriels (Solsonès) (xxviii, 160.15).

Rasa de la Guineu, al Pla de Cabra (Alt Cp. Tarr.) (xlvi, 15.49).

Font de la Guineu, en el terme de Llanera de Solsonès (xlvi, 130.25). Allí prop: *Cua* (< *Cova*) de la *Guineu*, anotat a Pinell (xlvi, 119.14) i *Cal Guineu*, anotat a Riner (xlvi, 105.47).

Son Guineu, en el terme d'Ariany (Mallorca) (xli, 35.11; 38.10; Mapa del Cardenal Despuig).

La Guineueta o *Can Guineueta*, barri de Barcelona que formava part de l'antic municipi de Sant Andreu de Palomar, construït prop de l'antiga masia de *Can Guineueta*.

Tots contenen el nom de la *Guineu* (*Vulpes vulpes*) provinent del NP germànic femení WINIDHILD (Förstemann, 1620) (DECat IV, 737), molt famós a la Catalunya comtal, atès que fou el nom de la muller de Guifre I, fundador del casal de Barcelona (DECat IV, 734b32-735a59). A les cites que allí es donen del NP es pot afegir: a. 981: *sorore sua nomine Gidenilles* (*Cart.* St. Cugat I, 117); 1017: *Ginelde* (BABL VIII, 419); 1043: *Ginedeld* (BABL VIII, 428); 1056: *Wide-nell* (BABL VII, 501); 1064: *Gidenille, femina* (*Cart.* St. Cugat II, 304); 1072: *Guidnel* (BABL VI, 385); 1073: *Guidnel* (BABL VIII, 523); i *Guinidülda*, nom de la primera senyora de Cervera, en doc. de 1026